

Lesson 1 Supplement -The Development Of The סידור vs.
The Development of The הגדה

מגיד Found In פסוקים The

1. עבדים היינו לפרעה במצרים. ויוציאנו ה' א-להינו משם, ביד חזקה ובזרוע נטויה. דברים ו', כא'.
2. למען תזכר, את יום צאתך מארץ מצרים, כל ימי חיך. דברים טז', ג'.
3. מה העדת והחקים והמשפטים, אשר צוה ה' א-להינו אתכם? דברים ו', כ'.
4. מה העבדה הזאת לכם? שמות יב', כו'.
5. בעבור זה, עשה ה' לי, בצאתי ממצרים. שמות יג', ח'.
6. מה זאת? ואמרת אליו: בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים מבית עבדים. שמות יג', יד'.
7. והגדת לבנך, ביום ההוא לאמר. בעבור זה עשה ה' לי, בצאתי ממצרים. שמות יג', ח'.
8. ויאמר יהושע אל-כל-העם. כה אמר ה' א-להי ישראל, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, תרח אבי אברהם ואבי נחור. ויעבדו אלהים אחרים. יהושע כד', ב'.
9. ואקח את-אביכם את-אברהם מעבר הנהר, ואולך אותו בכל-ארץ כנען. וארבה את-זרעו, ואתן לו את-יצחק. יהושע כד', ג'.
10. ואתן ליצחק את-יעקב ואת-עשו. ואתן לעשו את-הר שעיר, לרשת אותו. ויעקב ובניו ירדו מצרים. יהושע כד', ד'.
11. ויאמר לאברם ידע תדע, כי-גר יהיה זרעך, בארץ לא להם, ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה. בראשית טז', יג'.
12. וגם את-הגוי אשר יעבדו דן אנכי. ואחרי כן יצאו, ברכש גדול. בראשית טז', יד'.
13. ארמי אבד אבי, וירד מצרימה, ויגר שם במתי מעט. ויהי שם לגוי גדול, עצום ורב. דברים כו', ה'.
14. ויאמרו אל-פרעה, לגור בארץ באנו, כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך, כי כבוד הרעב בארץ כנען. ועתה, ישבו-נא עבדיך בארץ גשן. בראשית מז', ד'.
15. בשבעים נפש, ירדו אבתיך מצרימה. ועתה, שמך ה' אלהיך, ככוכבי השמים לרב. דברים י', כב'.
16. ובני ישראל, פרו וישרצו, וירבו ויעצמו, במאד מאד, ותמלא הארץ אתם. שמות א', ז'.
17. רבבה כצמח השדה נתתיך, ותרבני, ותגדלי, ותבאי בעדי עדיים: שדים נכנו, ושערך צמח, ואת ערם ועריה. יחזקאל טז', ז'.

18. ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמיך ואמר לך בדמיך חיי. יחזקאל טז, ו'.
19. וירעו אתנו המצרים ויענונו. ויתנו עלינו עבדה קשה. דברים כו, ו'.
20. הבה נתחכמה לו. פן ירבה, והיה כי תקראנה מלחמה, ונוסף גם הוא על שנאינו, ונלחם בנו ועלה מן הארץ. שמות א', י'.
21. וישימו עליו שרי מסים, למען ענתו בסבלתם: ויבן ערי מסכנות לפרעה, את־פתם ואת רעמסס. שמות א', יא'.
22. ויעבדו מצרים את־בני ישראל בפרך. שמות א', יג'.
23. ונצעק אל־ה' א־להי אבותינו, וישמע ה' את־קלנו, וירא את־ענינו, ואת־עמלנו, ואת לחצנו. דברים כו, ז'.
24. והי בימים הרבים ההם, וימת מלך מצרים, ויאנחו בני־ישראל מן־העבדה ויזעקו. ותעל שועתם אל־הא־להים מן־העבדה. שמות ב', כג'.
25. וישמע א־להים את־נאקתם, ויזכר א־להים את־בריתו, את־אברהם, את־יצחק, ואת יעקב. שמות ב', כד'.
26. וירא א־להים את־בני ישראל. וידע א־להים. שמות ב', כה'.
27. כל־הבן הילוד היארה תשליכהו, וכל־הבת תחיון. שמות א', כב'.
28. וגם־ראיתי את־הלחץ, אשר מצרים לחצים אתם. שמות ג', ט'.
29. ויוצאנו ה' ממצרים, ביד חזקה, ובזרע נטויה, ובמרא גדול ובאתות ובמופתים. דברים כו, ח'.
30. ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה, והכיתי כל־בכור בארץ מצרים, מאדם ועד בהמה, ובכל־אלהי מצרים אעשה שפטים אני ה'. שמות יב', יב'.
31. הנה יד־ה' הויה, במקנך אשר בשדה, בסוסים בחמרים בגמלים, בבקר ובצאן, דבר כבד מאד. שמות ט', ג'.
32. וחרבו שלופה בידו, נטויה על־ירושלים. דברי הימים א', כא, טז'.
33. או הנסה א־להים, לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי, במסת באתת ובמופתים ובמלחמה, וביד חזקה ובזרע נטויה, ובמוראים גדלים. ככל אשר־עשה לכם ה' א־להיכם במצרים, לעיניך. דברים ד', לד'.
34. ואת המטה הזה תקח בידך. אשר תעשה־בו את־האתת. שמות ד', יז'.
35. ונתתי מופתים, בשמים ובארץ דם. ואש. ותימרות עשן. יואל ג', ג'.
36. ויאמרו החרטמם אל־פרעה, אצבע א־להים הוא. שמות ח', טו'.

37. וירא ישראל את־היד הגדלה, אשר עשה ה' במצרים, וייראו העם את־ה'. ויאמינו בה', ובמשה עבדו. שמות יד', לא'.
38. ישלח־בם חרון אפו, עברה וזעם וצרה. תהלים עח', מט'.
39. ואמרתם זבח פסח הוא לה', אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים, בנגפו את־מצרים ואת־בתינו הציל, ויקד העם וישתחוו. שמות יב', כז'.
40. ויאפו את־הבצק, אשר הוציאו ממצרים, ענת מצות, כי לא חמץ: כי גרשו ממצרים, ולא יכלו להתמהמה, וגם צדה לא עשו להם. שמות יב', למ'.
41. וימררו את־חייהם בעבדה קשה, בחמר ובלבנים, ובכל־עבדה בשדה: את כל־עבדתם, אשר עבדו בהם בפרך. שמות א', יד'.
42. והגדת לבנך ביום ההוא לאמר: בעבור זה עשה ה' לי, בצאתי ממצרים. שמות יג', ח'.
43. ואותנו הוציא משם, למען הביא אתנו, לתת לנו את־הארץ אשר נשבע לאבותינו. דברים ו', כג'.
- הלל – תהלים קיג' א'–ט'; קיד' א'–ח' (17 פסוקים).

Source 1

רבן גמליאל היה אומר: כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח, לא יצא ידי חובתו, ואלו הן: פסח. מצה ומרור:

הגדה שלמה (רב מנחם כשר)–כל שלא אמר: שלא פירש טעמן של שלשה דברים אלו ולא אמר הפסוק הראוי לכל אחד ואחד לא יצא ידי חובתו ואף על פי שכבר נזכרו במה נשתנה, לא נזכרו אלא לענין השינוי שבין הלילה הזה לשאר הלילות.

Translation: Anyone who has not explained the reason behind the Korban Pesach and the Mitzvos of eating of Matzoh and Marror; i.e. did not refer to the verses which explain the purpose of each, has not fulfilled his obligation. Having referred to these Mitzvos in the Mah Nishtana questions is insufficient to fulfill this obligation because the purpose of the three questions is not to explain the three Mitzvos but to highlight the difference between the night of Pesach and other nights.

Source 2

רבינו יהונתן על הרי"ף מסכת פסחים (לפי דפי הש"ס) משניות דף קטז עמוד א–רבן גמליאל אומר, כל שלא אמר שלשה דברים, שלא פירש טעמן, צריך שיאמר הפסוק הראוי לכל אחד ואחד, וכשאומר מצה זו שאנו אוכלין, מרור זה שאנו אוכלין, צריך להגביהן כדי להראותם למסובים, ותתחבב המצוה עליהם.

Translation: Rabban Gamliel said: anyone who has not explained the reason behind the Korban Pesach and the Mitzvos of eating of Matzoh and Marror; i.e. did not refer to the verses which explain the purpose of each, has not fulfilled his obligation. When you ask: what is the purpose of eating Matzoh and what is the purpose of eating Marror, you must raise those foods and show them to those present in order to endear the Mitzvos they represent to those present.